

Bayer Zsolt: Történelem óra Czinkóczi Sanyikának

2018 szeptember 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Hát ezért.

Czinkóczi Sanyika a 444 munkatársa, s mint ilyen, féldimenziós világgéppel rendelkezik. E világlátással ment el a Horthy emléknapra, és beszámolt.

E beszámolóból idézzük a címet, s egy rövid részletet, íme:

„Az állami f?történész a Horthy-emléknapon arról beszélt, hogy a zsidókat nem is érte jogfosztás a kormányzó ideje alatt

„(...) Szakály Sándor, aki négy éve nagy botrány robbantott ki, amikor egyszer?en idegenrendészeti eljárásnak nevezte a zsidók 1941-es deportálását, most arról beszélt, hogy a Horthy által aláírt zsidótörvények nem jogfosztást, hanem csak jogkorlátozást jelentettek a zsidók számára.

Szerinte a jogfosztás és a korlátozás két különböz? dolog. Erre példának a munkaszolgálatot hozta fel, mert szerinte csak egy korlátozás, hogy a zsidók nem kaphattak fegyveres szolgálatot a hadseregben. Szakály arra már nem tért ki, hogy magyar törvényhozók még a német megszállás el?tt faji alapon szabályozták a számukat az üzleti életben és az értelmiségi pályákon, az állami állásokból pedig teljesen eltávolították ?ket; majd 1941-ben a zsidók és nem zsidók közötti házasságkötést is megtiltották, és egy évvel kés?bb már a földbirtokaik átadására kötelezték ?ket. Az állami történelemkutató vezet?je szerint Magyarországon a korlátozások ellenére a zsidóság életbiztonsága 1944-ig alapvet?en biztosított volt.”

Rendben, pontosan ezt vártuk, nincs is ezzel semmi baj, ez a fél dimenzió. De mivel kiirthatatlan az optimizmusunk, és nem mondunk le arról, hátha lehet azt a felet tágítani, ismét ide idézünk egy írást. Egy régi írást, amit még a Magyar Hírlapban követtünk el, és ami elég szép karriert futott be akkoriban. S éppen úgy, ahogy szokott: a tényekkel senki nem vitatkozott, viszont minden fél dimenziós kötelességszer?en antiszemitázott. Ezért:

Bayer Zsolt: T?rhetetlen (11.)

Álláspont. A t?rhetetlen kett?s mérce kevésbé „hangos”, ám ugyanilyen plasztikus példája a numerus clausus megítélése. (2016.03.10. 02:56)

Az el?z? részben láthattuk, hogy a hivatalos kánon szerint az egy rendbeli gyilkossággal vádolt Zentai Károlyt mindenképpen meg kell büntetni, mert egy zsidót ölt meg a vád szerint a vézskorszak idején, ám a tömeggyilkos Solomon Morelt Izrael nem adta ki, és Rózsahegy Péter szerint Morel és Zentai nem is tehet? egy lapra, mert Morel b?ne „érthet?” azok után, ami vele történt a világháború alatt.

A t?rhetetlen kett?s mérce kevésbé „hangos”, ám ugyanilyen plasztikus példája a numerus clausus megítélése.

A numerus clausus (zárt szám) elnevezés? törvényt 1920-ban hozták meg. A törvény okairól Varannai Zoltán ezt írta a Rubicon 1997/1. számában:

„A törvényt 1920-ban hozták, de már 1928-ban módosították: emelték a »zárt számokat«. Vajon miért volt szükség erre a diszkriminációra, s ha már szükség volt, miért kellett enyhíteni? A válaszok a Horthy-rendszer nemzetközi meghatározottságának és a zsidósághoz való ambivalens viszonyának a megértéséhez visznek közelebb. A 20. század elején Európa-szerte jelent?sen megn?tt az egyetemek?l kikerül? diplomások száma, s ez sok országban gondot okozott, mivel a magasabb képzettséget igényl? állások mennyisége nem változott ezzel arányosan. A problémát a fels?oktatási intézmények felvételi keretszámainak korlátozásával próbálták orvosolni. E tendencia Magyarországon már az els? világháború el?tt mutatkozott, a helyzet azonban csak 1918 után vált igazán válságossá. Az elcsatolt területek közalkalmazottai és a magyar származású értelmiség jelent?s része az anyaországba áramlott, amelynek felvétel?képessége ezen a téren az államterület csökkenésével és a gazdaság összeomlásával minimálisra sz?kült. A menekülteken kívül a frontról visszaérkezett, politikailag jelent?s mértékben radikalizálódott diákok is megjelentek az egyetemeken. A kiélez?d? konkurenciahelyzetben a keresztény-nemzeti középosztályhoz tartozó diákok – tanáraik és a közhangulat hathatós támogatásával – zsidó származású társaik ellen fordultak.”

Ez a szöveg viszonylag korrekt – a cikk többi része már nem az –, és híven tükrözi a valóságot. Mindenesetre a numerus clausust a mai napig úgy kell emlegetni, mint a holocaust bevezet?jét, a zsidóság elleni törvények els? és szintén kivételes, egyedülálló példáját.

Akkor lássuk a tényeket. A numerus clausus egyetlen szóval sem említi a zsidóságot, kizárólag magyarországi nemzetiségekről beszél. Továbbá azt se feledjük el, hogy Bethlen – egyre fokozódó nemzetközi nyomásra – 1928-ban eltörli a törvény zsidóságra vonatkozó részét.

„...másképp arra is figyelemmel kell lenni, hogy az ország területén lakó egyes népfajokhoz és nemzetiségekhez tartozó ifjak arányszáma a hallgatók közt lehetőleg elérje az illető népfaj vagy nemzetiség országos arányszámát, de legalább kitegye annak kilenctizedrészét.” (1920. évi XXV. tc)

Ez volt a „világbotrány”, emiatt vagyunk a zsidóüldözések első számú bűnösei mind a mai napig. 1920-ban a zsidók számaránya Magyarországon 5,8 százalék. Az egyetemeken számarányuk a következőképpen alakul 1920 és 1935 között, ha csak az átlagokat tekintjük: 1920-ban 10,4; 1921-ben 11,6; 1922-ben 11,2; 1923-ban 10,4; 1924-ben 9,5; 1925-ben 8,9; 1926-ban 8,2; 1927-ben 8; 1928-ban 8,4; 1929-ben 9; 1930-ban 10; 1931-ben 11,9; 1932-ben 12; 1933-ban 11,1; 1934-ben 9,7; 1935-ben 8,1 százalék. Ezekhez az átlagokhoz persze tegyük hozzá, hogy az orvosi és jogi karokon a zsidó diákok számaránya meghaladta a harminc százalékot! És ez nem a zsidók rendkívüli képességeinek tudható be, hanem annak, hogy anyagilag képesek voltak gyerekeik taníttatására, ráadásul anyagi képességükön kívül a szándék is megvolt bennük erre. Mindenesetre ha a tizenöt év átlagát tekintjük, a numerus clausus gyakorlatilag alig korlátozta a zsidók számarányát a felsőoktatásban. De ennél is fontosabb, hogy –miközben óriási nyomás nehezedik Magyarországra a numerus clausus törvény miatt – ugyanilyen korlátozást vezetnek be és alkalmaznak számos más helyén a világnak!

Az Egyesült Államokban – ott mindig így intézték az ilyen „ügyeket” – 1918 és 1950 között szinte az összes magánegyetemen alkalmazták a numerus clausust. Olyan rendelkezéseket hoztak, amelyek alapján százalékos arányban határozták meg a hallgatók számát azok vallása és származása („faja”) alapján. Így a zsidók aránya a Harvardon 28-ról 17 százalékra, a Columbián 33-ról 14 százalékra zuhant! Ugyanígy korlátozták a zsidók arányát az orvosi és a fogorvosi képzésben, minek következtében a zsidók aránya a Cornell Egyetemen 40 százalékról 3 százalékra, míg a Bostoni Egyetemen 48-ról 12 százalékra zuhant! Lengyelországban 1937-ben vezettek be egy intézkedést, amely tíz százalékban határozta meg a felvehető zsidók arányát. És ugyanilyen rendelkezéseket vezettek be akkoriban Kanadában, Oroszországban, Romániában és természetesen 1933-ban Németországban. Tehát a magyar numerus clausus „egyedülállósága” és „kivételessége” egész egyszerűen hazugság, s hatását tekintve nyomába sem ér például annak, ahogyan az Egyesült Államokban kiszorították a zsidókat a felsőoktatásból.

De ezeknél is lényegesen fontosabb, hogy a numerus clausus a második világháború után is folytatódott Magyarországon, csak átkeresztelték, és faji alapokról származási, osztály alapokra helyezték. Így a Rákosi- majd a Kádár-rendszerben mindvégig érvényben voltak olyan szabályozások, amelyek kizártak a felsőoktatásból és bizonyos pályákról olyan fiatalokat, akiknek nem volt „megfelelő” a származása, akik nem megfelelő osztályban születtek. A béli listázás, a felsőoktatásba jelentkező hallgatók vizsgálata azok osztályhelyezete alapján nem más, mint a numerus clausus folytatása. És azt se felejtjük el, hogy a Kádár-rendszer legvégéig érvényben volt az a szabály, amely bizonyos pályákról kirekesztette azokat a diákokat, akik egyházi középiskolában végeztek.

Mégsem emlegeti senki ezeket az intézkedéseket egy lapon a numerus clausus-szal, mert itt is érvényesül a kétféle mérce: A zsidók ellen elkövetett bűnök kivételesek és megbocsáthatatlanok, a nem zsidók ellen elkövetett bűnököt (különösen, ha a bűnösök zsidók) értsük meg, felejtjük el, és ne emlegessük („zárjuk már le a múltat!”).

Nos, ez lenne az olvasnivaló fél dimenziósoknak, s talán ideje lenne megválaszolni a kérdést, vajon az amerikai, kanadai, orosz, román és lengyel numerus clausus-ok miért nincsenek soha a kivételes és egyedi és megbocsáthatatlan bűnök között emlegetve? És a kommunista numerus clausus-ok miért nem?

Ezekre a kérdésekre nem fogunk választ kapni soha sem.

De ha már úgy is kötésig járunk a kultúrharcban, ideje feleleveníteni e sorozat további néhány epizódját – szigorúan adalékként a kultúrharchoz, no és persze az irodalmi kánonok háttéréhez:

Bayer Zsolt: Törhetetlen (12.)

Álláspont. Ezra Pound kétségtelenül a 20. századi világirodalom egyik legnagyobb költője, egy zseni, továbbá nagylelkű mecénás – és egy fasiszta antiszemita. (2016.03.11. 01:11)

„Léthe képmása, / és a bágyadt, / De arany fényben / fürd? mez?k, / Szürke sziklák / és alattunk / Egy tenger / Gránitnál keményebb, / békétlen, sosem-nyugvó; // Fennkölt formák / isteni mozdulatokkal, / Veszélyes látvány; / s egyikük így szólt: / »Ez Akteón.« / Arany-lábvért? Akteón! // Szép réteken át, / E mez? hideg arcán keresztül / ?si nép hadai, / Békétlen, folyvást-mozgó Hangtalan díszkiséret.” A költeményt Eörsi István fordította. És Ezra Pound írta. A zsidó Eörsi vagy nem tudta, kinek a m?vét fordítja éppen, vagy tudta, de fontosabbnak tartotta az életm?vet, a zsenialitást, mint Ezra Pound politikai szerepvállalását.

Ezra Pound kétségtelenül a 20. századi világirodalom egyik legnagyobb költ?je, egy zseni, továbbá nagylelk? mecénás – és egy fasiszta antiszemita. Az Egyesült Államokban született Pound el?ször 1907-ben tett nagyobb utazást Európában, Franciaországot és Olaszországot is bejárta, majd Londonba költözött. Megismerkedett James Joyce-szal, T. S. Eliottal, Yeatsszel, ez id? alatt szerkesztette a Poetryt és a chicagói Little Review cím? folyóiratokat. És írta a Cantókat, a huszadik századi egyetemes líra csodáit. Megalapította az imagista, majd a vorticismus nev? irodalmi irányzatokat.

Pound 1928-ban az olaszországi Rapallóban telepedett le, és itt élt 1944-ig. Itt alapította meg az Exile cím? lapot. Bár Hemingway óva intette, 1933-ban mégis találkozott Mussolinivel, és különösen annak gazdaságfilozófiája miatt a fasiszta lelkes és feltétlen híve lett. Miután kitört a háború, hazatért, hogy megakadályozza Amerika hadba lépését. Mivel ezt nem sikerült elérnie, visszatért Olaszországba, és a római rádióban Amerika-ellenes beszédeket tartott, 1944-ben hazaárulás miatt le is tartóztatták, hazaszállították, ám nem állították bíróság elé, mert azt állapították meg, hogy elmebeteg. A St. Elisabeth elmeegógyintézetbe zárták, ahonnan Hemingway, Eliot és mások közbenjárására 1958-ban szabadon engedték.

Már 1949-ben megkapta a Bolingen-díjat, 1964-ben beválasztották az Amerikai Költ?k Akadémiájának tagjai közé. Miután kiszabadult, azonnal visszatért Olaszországba, ahol fasiszta karlendítéssel üdvözölte az újságírókat. Rapallóban és Velencében élt, itt is halt meg 1972. november 1-jén. A San Michele-szigeten nyugszik, sírja zarándokhely.

Amikor Arthur Millert 1956-ban az Amerika-ellenes Bizottság elé állították, a következ?ket mondta (idézi Lengyel László az Írástudók felel?ssége? cím? cikkében): „Valószínűleg egyike voltam azon kevés amerikaiaknak, akik valóban hallották Ezra Pound egy rádióadását a fasiszta Olaszországból. Azt hittem, amerikai adót hallgatok, amíg a hang arról nem kezdett beszélni, hogy miért szükséges a zsidókat megölni. Olyan higgadtan fejtegette ezt az elképeszt? szörny?séget, hogy el?ször azt hittem, egy kétségbeesett komikus ócska és ízléstelen viccel?dését hallom. De a férfi vidám, túlradó lelkesedése fokozatosan meggy?zött, és ekkor elszörnyedtem. Európa, magyarázta vígan, amely szoros rokoni kapcsolatban lévő népekb?l áll, egymagában könnyedén megoldhatja a problémáit; tisztán a zsidók m?ve, hogy ez a háború bekövetkezett, ugyanis a zsidók megesküdtek, hogy bosszút állnak a keresztényeken, és közben tervüket megvalósítva átveszik az uralmat az egész világon. Az egyetlen megoldást – Istennek hála – Hitler megmutatta, ? bölcsen felismerte, hogy egyszer s mindenkorra meg kell semmisítenie ezt az alattomos nációt.”

1972-ben a Hamilton College felterjesztette Poundot az American Academy of Arts and Sciences Emerson-Thoreau Medál díjára, de ezt még – Pound fasiszta múltja miatt – leszavazták. Carrol F. Terrel professzor viszont 1979-ben megalapította az Ezra Pound Társaságot, amely társaság a mai napig évente a legjobb könyv, illetve a legjobb tudományos cikk díját adományozza azoknak az irodalmároknak, akik Ezra Pound költészetével foglalkoznak.

2004. augusztusában Ezra Poundnak odaítélték az English Heritage emléklakettjét. A Liotera így számolt be a jeles eseményr?l:

„A Guardian beszámol arról, hogy az ünnepségen, amelyet az amerikai költ? egykori londoni otthonában tartottak – ahol 1909–14 között számos költ?, köztük Yeats, Robert Frost, D. H. Lawrence és Rabindranath Tagore is megfordult –, az egyik felszólaló »már rég esedékesnek« nevezte az elismerést. T. S. Eliot »a 20. századi költészeti forradalom legjelent?sebb alakjának« tartotta Poundot. (...) Mary De Rachewiltz, a költ? 78 éves lánya azt nyilatkozta: apja mindig abban hitt, hogy az igazságosság mindenkit megillet. Emily Cole az English Heritage-t?l elmondta, hogy sok vita el?zte meg az elismerést, ám azt senki sem vitathatja, hogy Pound óriási szerepet játszott az angol nyelv? költészet alakításában.”

Olaszországban több városban is utca ?rzi Pound emlékét, így Rómában, Leccében és Tirolóban is van Ezra Pound utca. Tirolóban van a Brunnenburg vár, Pound itt élt, most itt egy Ezra Pound-gy?temény látogatható. Londonban emléktábla áll a házon, ahol élt. Az ausztráliai Perth-ben egy étterem ?rzi a költ? nevét.

És Pound csak az egyik példa arra, hogy megoldható a nagyság, a tehetség, az életm? és a politikai szerepvállalás szétválasztása! S hogy létezik nagyság az antiszemitizmus és fasizmus és náciizmus vádja mellett is...

Bayer Zsolt: T?rhetetlen (13.)

Álláspont. Céline, Hauptmann, Hamsun. ?k hárman következnek a sorban.

(2016.03.12. 01:12)

Louis-Ferdinand Céline 1894-ben született Courbevoi-ban, Franciaországban. Orvos és író. Magyar vonatkozású érdekesség, hogy orvosi diplomamunkáját Semmelweis Ignác munkásságáról írta. Az első világháborúban súlyosan megsérült, kitüntették. Utazás az éjszaka mélyére cím? regényét 1934-ben adták ki, ami egy csapásra világhír?vé tette. Megkapta a Renaudot-díjat, és a Goncourt-díjra is ?t várták, ám azt végül nem neki ítélték oda.

A harmincas évekt?l kezdve antiszemita pamfleteket írt és jelentetett meg, a német megszállás után antiszemita lapokban publikált tovább, együttm?ködött a Vichy-kormánnyal, mindezért kollaboránsnak számított. A háború után Németországba(!) majd Dániába menekült, ott is tartóztatták le. Egyéves börtönbüntetésre ítélték, de amnesztiát kapott, majd 1951-ben visszatért Franciaországba, letelepedett Meadonban. Otthona a beatnemzedék egyfajta zarándokhelye lett, felkereste többek között William S. Burroughs és Allen Ginsberg is.

„A francia irodalomban Céline nagy név, egyike a legnagyobbaknak, könyvei a Gallimard híres sorozatában, a Pleiade-ben jelentek meg, de mégis, sokkal inkább a csodálat tárgya, semmint a tiszteleté, mert zsenialitásával mindig együtt jár megszegyenült egzisztenciája. Megbocsáthatatlan lenne meghajolni e nagyság el?tt, mert ez azt jelentené, hogy egyezünk azzal az íróval, aki kísérteties gúnyiratokat írkált egy nép megsemmisítésér?l. Megengedhetetlen az áldozatok iránti kegyeletb?l, de a tehetsége iránti csodálat megmarad, még ha a szerz? alakját két részre szakítjuk is” – írta Mirko Kovac szerb író.

„Céline után már nem lehet úgy írni, mint lehetett el?tte. Az életm? és a szerz? személye közötti elviselhetetlen ellentét leginkább úgy oldódik fel, hogy a figura mintegy zárójelbe kerül, majd szinte teljesen elfelejt?dik; ezt látjuk például Aragon, Jean-Paul Sartre, Nathalie Sarraute, Alain Robbe-Grillet vagy id?ben még közelebb Jack Kerouac, John Updike, Philippe Sollers esetében. (...) A legpontosabban azonban Philip Roth fogalmazza meg a Céline-paradoxon feloldásának módjait: »Rendkívül nagy író. Még ha antiszemitizmusa Céline-t, az embert aljassá és elviselhetetlenné teszi is. Amikor olvasom, fel kell függesztenem zsidó tudatomat, de felfüggesztem, mert az antiszemitizmus nincs benne regényeinek szívében. Céline: a nagy felszabadító. A hangja engem szólít, ellenállhatatlanul.«” – írta Szávai János egyik tanulmányában.

„2011-ben (Céline halálának 50. évfordulója) Franciaországban botrányt váltott ki, hogy a kulturális minisztérium által kiadni tervezett évkönyvben, melyben a nemzet büszkeségeinek tartott évfordulós szerz?kt?l válogatnak be m?veket, Céline-t is meg akarták jelentetni. Serge Klarsfeld (a Franciaországból deportált zsidók fiainak és lányainak egyesülete képvisel?je) tiltakozására Frédéric Mitterand kulturális miniszter első vonakodása után az akkori államf?, Nicholas Sarkozy visszavonatta a kiadványt. E döntés komoly vitákat váltott ki a francia értelmiség körében. Cikkek sorozata jelent meg, melyekb?l az a tendencia látszódik, hogy Céline írói nagyságát egyre inkább elismerik és Marcel Proust mellett a XX. századi francia irodalom másik meghatározó szerz?jének tartják. (...) Szávai János az Élet és Irodalomban 2011-ben megjelent cikkében írja: »Céline közéleti szereplése visszataszító. (...) szimpatizált a náciizmussal, pamfletjeiben pedig eszel?sen antiszemitanak mutatkozott«. A jelenségre szerinte kétféle válasz adható: 1: Az életm?vet és a szerz?t magát egészben tekinteni és mindenestül vagy elfogadni vagy visszautasítani, vagy 2: Külön tekinteni az író, regényeit elfogadni, és a pamfletekr?l nem tudomást venni.” Az írás végén a második választást tekinti lehetséges megoldásnak.

Henri Godard 1994-ben azt írja: „Céline örökre kizárta magát mindennem? hivatalos ünneplésb?l”. 2011-ben ? válogatta a már említett ünnepi kötetet, amelyben Céline is szerepelt volna. Ekkor így fogalmazott: „A virulensen antiszemita Céline mindig gondosan távol tartotta magát a hivatalos kollaborációtól”. Marc Weitzman egy cikke címében a dilemmát így fogalmazta meg: „Ünnepelni Céline-t? Nem. Inkább tanulmányozni”.

Esterházy Péter egy könyvkritikára reagálva 2008-ban így írt: „Céline egyszer?en szólva zseniális szerz?, a XX. századi regényírás egyik legnagyobbja – ÉS: gy?lölköd?, uszító stb. (...) Az antiszemita pecsét egyedül nem mondja el Céline bonyolult történetét. Ez a kellemetlen, európai helyzet van: egy nagyon nagy író, aki eltévedt”.

Karafiáth Judit irodalomtudós tanulmányában arról ír, hogy a „jó” Céline és „rossz” Céline felosztás nem tartható, ugyanúgy, mint a teljes elutasítás sem. Pamfletjeit is elemzi? Írásában leírja, hogy Céline ideológiájának gyökerei a századfordulós francia antiszemitizmusban keresendők, melyhez az orvosi pályán szerzett tapasztalati is hozzájárultak. A Népfront és Léon Blum hatalomra kerülésével és a közeledő háború miatti fenyegetettségérzés növekedésével alakult ki Céline-ben a félelem szülte és paranoiás antiszemitizmus, melynek alapján születtek meg pamfletjei.

2008-ban kiadták Céline dániai börtönben írt naplóját, amelyben az derül ki – írja Karafiáth –, hogy Céline szerencsétlen, beteg, szenvedő fogoly, aki nem érti a helyzetét. „Meg akartam akadályozni a háborút, ennyi az egész. Mindent kockáztattam, és mindent elvesztettem” – írta az író. Philippe Sollers szerint Céline nem látta be, hogy a társadalom sokkal inkább nem bocsátja meg a rossz szavakat, mint a rossz cselekedeteket.

Céline írói nagysága vitathatatlan, de „pamfletírói tevékenysége örökre besározta nevét. Nem kell tehát kedvelnünk magának az írónak a személyét, hogy regényeit, mások, alkotói énjének termékeit becsülni és élvezni tudjuk” zárja tanulmányát Karafiáth Judit.

Egy kis utcát lehet találni a Párizs melletti Camart kisvárosban, amely a Rue Céline nevet viseli.

Jólesne ennyi megértés Hóman és a többiek esetében is...

Bayer Zsolt: Törhetetlen (14.)

Álláspont. A huszadik századi drámairodalom kiemelkedő alakja Gerhart Hauptmann.

(2016.03.14. 03:30)

„Olyan korszak, mely nem találja meg a maga hűségét, beteges: lelke rosszul táplált, és mintegy »krónikus dyspnoé«-ben szenved. Alig találta meg azt az embert, aki mindazt kimondja, amire szükség van, hirtelen új sav árad szervezetébe, a dyspnoé eltűnik, a vérkeringés szabályozódik, és meggyógyul. A lángelmék minden korszakban azok a kisszámú emberek, akik beszélni tudnak. A többiek némák vagy dadognak. Nélkülük semmit sem tudnánk az elmúlt korokról, csak idegen ékírásaink volnának, amelyek megzavarnának és kiábrándítanak bennünket. Kulcsra van szükség ehhez a titkosíráshoz. Gerhart Hauptmann a költőt egyszer olyan hárfához hasonlította, amelyet minden szellő megzendít. Ha megmaradunk ennél a hasonlatnál, azt mondhatnók, alapjában véve minden ember ilyen érzékeny húrú hangszer, de legtöbbször az események lökése a húrokat csak megreszketteti, és csak a költőnél kerül sor csengésre, melyet mindenki meghallhat és megérthet.”

Egon Friedell szavai ezek, és bizony Hauptmann, a naturalizmus következetes képviselője maga is olyan költő volt, akit megzendített minden szellő. A náciizmus szellője, vihara is. A Nobel-díjas Hauptmann ezt írja 1933. július 20-án: „Az én korszakom 1870-nel kezdődik és a Reichstag felgyújtásával fejeződik be”. Majd hazament, agnetendorfi házára kitűzte a horogkeresztes lobogót, és otthon maradt. Elfogadta a náci rendszer minden elismerését, és hagyta, hogy a náci propagandacélokra használják a nevét, drámáit, tehetségét. Nem emigrált, mert mint mondta, „gyáva vagyok”. Nyolcvanadik születésnapján a hivatalos náci Németország köszöntötte és ünnepelte, és ezt a szerény félmosollyal tette és elfogadta.

Hauptmann személyiségéről Hendrik Höfgen juthatna eszünkbe, ha nem tudnánk, hogy Höfgenben a Mephisto rendezője, Szabó István önmagát alkotta meg. Így maradjunk annyiban, hogy Hauptmann egyszerre Hauptmann, aki műveivel, tehetségével, tekintélyével, befolyásával és Nobel-díjával mindvégig legitimálta, és minden látható, hallható, olvasható ellenállás nélkül elfogadta Hitler rendszerét.

Hauptmann soha nem vonták felelősségre, drámáit a mai napig műsorra tűzik a világ színházai, emléket a Hauptmann Társaság, múzeumok és emlékházak sora, szobrok, utcák és emléktáblák garmadája tűzi, 2012-ben Németországban Hauptmann-emlékévet rendeztek, 1985-ben még egy krátert is elneveztek róla a Merkúron, 150. születésnapjára különleges bélyeget adtak ki a tiszteletére.

Knut Hamsun szintén Nobel-díjas, norvég író. Bejárta Amerikát, majd hazatérve megírta az Éhség című regényét, amely világhírnevet hozott számára. A Nobel-díjat 1920-ban kapta meg az Áldott anyaföld című regényéért. Hamsun a második világháború alatt feltétlen németbarátságot tanúsított. Amikor a németek megszállták Norvégiát, Hamsun arra buzdított íásaiban, hogy a norvégok adják fel az ellenállást és támogassák a német „missziót”. „A németek mindannyiunkért harcolnak és megtörik Anglia zsarnokságát fölöttünk és minden semleges

hatalom felett” – írta. 1943-ban Nobel-díjának érméjét nagyrebecsülése és tisztelete jeléül elküldi Goebbelsnek, mert – mint írja – senki sem tett többet Európáért és az emberiségért. Mindvégig Quislinget támogatta. 1945. május 7-én így búcsúztatta Hitlert: „Katona volt, az emberiség védelmezője, a népek jogairól szóló evangélium hirdetője, egyike a legnagyobb reformátoroknak. A történelmi végzet úgy akarta, hogy példátlanul kegyetlen korban kelljen tevékenykednie, és ez a kegyetlenség végül őt magát is leterítette. A nyugat-európai embernek így kell látnia Adolf Hitlert, és mi, hűségese követői halála napján meghajtjuk előtte fejünket”.

Mindezekért a háború után hazaárulásért perbe fogták, de nem siettek az ítélettel, mert a norvégok abban bíztak, hogy a közel kilencvenéves író meghal, és így nem kell elítélniük. Végül a norvég legfelsőbb bíróság a háború után,

figyelembe véve, hogy Hamsun többször közbenjárt halálraítéltek ügyében, és Hitlerrel is szenvedélyesen összeszólalkozott, a 87 éves író két és fél éves házi őrizet és vizsgálat után 325 000 korona pénzbírságra és teljes vagyonelkobzásra ítélte. Norvégiában 1988-ban létrehozták a Hamsun Társaságot. E társaság szerint ma az országban tizenegy településen van utca vagy tér elnevezve róla, kilenc szobor, emlékmű vagy emléktábla őrzik emlékét. Oslóban is van három szobra, egyik sem közterületen. A norvég nemzeti bank ezüstérmét bocsátott ki emlékére. A sarkkörön emlékközpontot avattak a tiszteletére.

A norvég kormány 2009-ben emlékmúzeumot épített Hamsun tiszteletére. A zsidók azonnal tiltakozásba kezdtek, az ügy még diplomáciai botrányt is kavart, Avigdor Lieberman izraeli külügyminiszter tiltakozott az író születésének évfordulója alkalmából rendezett ünnepségek és a múzeum miatt. A norvég kormány a következőket válaszolta: „Lehet ünnepelni az író anélkül, hogy elfogadnánk politikai nézeteit, és meg is lehet különböztetni az írói munkásságot a politikai szerepvállalástól”. Ennek szellemében döntöttek a hivatalos megemlékezések megtartása mellett. Nos, nekünk is ennyit kell megjegyeznünk és megszívlelnünk. Mert nemcsak az írók, de a történészek esetében is meg lehet különböztetni a munkásságot és a politikai szerepvállalást. És ideje szakítani azzal, hogy mások írják a kánont és a múltat minekünk, és mások mondják meg, mit szabad gondolnunk és mit nem.

És akkor néhány rész kihagyásával álljon itt a majdnem utolsó rész is:

Bayer Zsolt: Törhetetlen (18.)

Álláspont. E szembenézéseknél mennyivel egyszerűbb eltüntetni a kánonból és az emlékezetből mindenkit.

(2016.03.19. 01:17)

Mindenkit, aki nem illik oda valamiért a hivatalos kánonírók és emlékezetpolitikusok szerint.

Mennyivel egyszerűbb eltüntetni és gyalázní Tormay Cécile-t, Herczeg Ferencet, Nyírő Józsefet, Klebelsberg Kunót, Wass Albertet, Hóman Bálintot, Donáth Györgyöt – és mindenki mást. Igen, ne feledjük: ugyanazok, akik ma ezeket az embereket tagadják ki a hivatalos kánonból, negyven éven át Márai Sándort is kitagadták...

„A múltat be kell vallani”... Hát valljuk be! Mert eleddig a múlt nem volt és nincs bevallva. Ami be van vallva, az a múlt egy része csupán, és annak az egy résznek a fele legalább szintén nem bevallva van, hanem elhazudva.

A bevallott és elhazudott műtdarabok pedig egy szándék szerint bevallottak és elhazudottak. Egyetlen szándék érvényesül ebben a hazug és részleges emlékezetpolitikában, nyelvpolitikában, hivataloskánon-írásban: az, hogy a kommunizmus bűnei le legyenek tagadva, el legyenek hallgatva, vagy ha már sem letagadni, sem elhallgatni nem lehet, hát akkor legalább fabrikáljunk hozzájuk felmentéseket. Felmentéseket, magyarázatokat, megértéseket. S a legtöbb megértést, magyarázatot és felmentést a zsidó bűnelkövetőknek kell kapniuk, ehhez pedig az is szükséges, hogy a nem zsidó bűnelkövetők bűnei és a zsidók ellen elkövetett bűnök egyedülállónak, kivételesnek, utólrhetetlenül szörnyűnek és egyedül emlékezetre méltónak legyenek maszkírozva.

Ez pedig törhetetlen.

Korvin Ottóval kezdtük ezt a cikksorozatát, hát álljon itt a példa kedvéért a végén is ?.

A galiciánér zsidó Korvin (Klein) Ottó banktisztviselő volt, apja meg üzletvezető, innen, a jómódú középosztályból lett gyilkos és hóhér, kommunista ideológus és terrorlegény. Gondoljanak bele: 1894-ben születik Nagybocksón, Kárpátalján, „Kazárföldön”, ahogy Bartha Miklós nevezi a vidéket, Bartha, aki nem is hajlandó zsidónak nevezni a Korvinékhoz hasonló betelepülőket, hanem csak galiciánereknek vagy kazároknak nevezi őket, többek között azért,

hogyan megkülönböztessék ezeket azokatól a polgárosult, asszimilálódott magyar zsidóktól, akiknek a Korvin-félek éppen úgy az életükre törtek. Szóval 1894-ben megszületik Korvin Ottó Kárpátalján, 1917-ben már banktisztviselő Budapesten, és 1919-ben pedig felgyűrt ingujjal akasztja és irtja a magyarokat. Csak a jobb érthetőség és a példa végett: képzeljék el, hogy egy arab család, mondjuk Abdulék huszonöt évvel ezelőtt, 1991-ben letelepednek Franciaországban. Megszületik a kis Ali, aki huszonegy évesen, 2012-ben már Párizsban banktisztviselő, és 2015-ben felgyűrt ingujjal franciákat irt és bombákat robbant forgalmas párizsi köztereken.

El tudják képzelni, hogy Ali Abdulkának kilencvenhét év múlva, azaz 2113-ban utcák hízzák majd a nevét Franciaország-szerte, és emlékét bizonyos körökben tisztelettel emlegetik? Persze, el tudják képzelni, abban az esetben, ha Franciaország 2113-ban már nem lesz francia, hanem arab lesz. Akkor Alinak talán szobrot is fognak emelni. Sőt biztosan...

Korvin Ottónak ma Magyarországon negyvenhat utca viseli a nevét. Mint említettük már korábban, Szabó Ervin nevét pedig a főváros könyvtára hízza, Lukács Györgynek szobra van, és neve csak áhítatos tisztelettel említhető. Lukácsé, aki szerint Korvin Ottó „Csöndes, nyugodt, szerény és tárgyilagos volt. Lágyságát és kedélyének mélységét csak azok ismerték, akik személyéhez közel álltak (...) Híves elvtárs volt, szerényen és nyugodtan a háttérben dolgozó, önfeláldozó szervező.” Lukácsét, aki szerint fel kell mondani a „ne ölj!” abszolút parancsát, aki szerint ölni kell, és aki ölt is. Lukácsét, akinek soha vissza nem vont mondata tanúsága szerint az ember az anyját is megölheti, ha az osztályárulóvá válik.

Ez tőrheteretlen.

És nem is tőrhjük tovább.

A nem tőrhésnek első lépése pedig az, hogy nem akarunk megfelelni az eddigi kánonírók és emlékezetpolitikusok elvárásainak. Vagyis felállítjuk mindazon szobrainkat, amelyeket fel akartunk állítani, de valami ostoba megfelelési kényszer és tőrheteretlen félelem miatt mégsem állítottunk fel, vagy felállítottunk ugyan, de nem mertük felavatni. Mert az amerikai elnök idebőffent, hogy Hóman Bálintnak nem lehet szobra? Emlékezzünk bátran: miközben az amerikai numerus clausus alapján például a bostoni orvostudományi egyetemen a húszas években negyvenkilencről tizenkét százalékra, a Cornell orvosi karán pedig negyvenről három és fél százalékra szorították le a zsidó hallgatók arányát, közben a Népszövetség naponta dörgedelmesen figyelmeztette Magyarországot a numerus clausus miatt. Pont ennyit számít, mit üzen Obama...

Vallom, hogy szobrainkat fel kell állítanunk, és azt is vallom, hogy nem tőrhjük tovább ebben az országban egyetlen Korvin Ottó utca sem, a Szabó Ervin könyvtár sem, miképpen Lukács György áhítatos tisztelete sem. Ezennel tehát mozgalmat indítok a Korvin Ottó utcák és a Szabó Ervin könyvtár neve ellen. Egyúttal javaslatot teszek arra, hogy hozzuk létre a kitagadottak szoborparkját. Ennek helyéül pedig Nagygécet javaslom.

Nagygéc, a román határ menti régi magyar falu, amelyet Kádár rendszere meg- és kitagadott a magyar közösségtől. Az árvízi veszélyre hivatkozva kitelepítették a falut, és sorsára hagyták, Árpád-kori templomával együtt. Szorgalmaztam, hogy Nagygécet megmentjük meg, és megmentjük meg a templomot is, és legyen ez a templom a Megmaradás temploma. Ez a vágyam pedig valósággá vált, a templom felújítva várja a látogatókat, miképpen a köré épült emlékpark is. És egyszer talán a falu is benépesül újra. Hitem szerint itt, az egykor kitagadott faluban méltó helye lenne a kitagadottak emlékparkjának, és egyszersmind így Nagygécet kinevezhetnénk Nemzeti Emlékhelynek is végre. Azt a Nagygécet, ahol az emberek körbevették a szekeret, amikor elhurcolták Schwarcbácsit, a közkedvelt magyar zsidót, és nem akarták engedni, hogy elvigyék a csendőrk. Az öreg zsidó pedig elszavalt egy verset. Kisfaludy Károly versét:

„Szülőföldem szép határa!

Meglátlak-e valahára?

Ahol állok, ahol megyek,

Mindenkor csak feléd nézek.”

Itt a helye a kitagadottaknak. Itt majd

„A harcot, amelyet őseink vívtak,

békévé oldja az emlékezés

s rendezni végre közös dolgainkat,

ez a mi munkánk; és nem is kevés.”

Ámen.

(Vége)

Itt volt a vége a sorozatnak, ami azután folytatódott, és megélt egészen pontosan 39 részt.

És most el is döntöttük Szakács Árpi kollégával, hogy kiadjuk egy közös kötetben ezt a sorozatot és az ? kultúrharcról szóló sorozatát, reményeink szerint még idén karácsonyra.

Mert nem létezhet egyetlen narratíva a világról.

Különösen nem egy olyan, közel harminc évvel a rendszerváltás után, amelyet száz évvel ezel?tt kezdtek el írni, és amely már akkor tudatos és becstelen hazugság volt.

Hát ezért.

Bayer Zsolt

Forrás: [Bádóg - Bayer Zsolt blogja](#)

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

